

AZ ÉLETRE SZÓLÓ ODAADÁS

Dallin H. Oaks elder

a Tizenkét Apostol Kvórumából

EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára • 2005. május 1. • Kalifornia, Oakland

Kedves Fivéreim és Nővéreim, nagyon hálás vagyok a kórusnak ezért a felemelő és inspiráló zenéért és megköszönöm Steven Edgren elnöknek a bemutatást!

Nagyon örülök, hogy itt lehetek Oaklandben. Szeretném kifejezni köszönetemet azoknak, akik jelen vannak és azoknak is, akik máshonnan néznek minket.

Örülök, hogy ehhez a 18 és 30 év közötti fiatal felnőttekből álló közönséghez szólhatok. A legfiatalabb lányunk is ehhez a korosztályhoz tartozik. 28 unokánkból pedig 15. Ezért különösen érdekelnek a 18 és 30 év közötti fiatalok.

Éljetek az evangélium szerint minden áldott nap

Amikor hozzátok szólnok, a jövőhöz intézek beszédet. Ti vagytok az üzleti élet, az oktatás, a tudomány, a városok, az államok és nemzetek, és az egyház jövőbeli vezetői. Ennél is fontosabb azonban, hogy ti vagytok az egyház családainak jövőbeli vezetői.

Amikor erre az estére felkészültem, tanulmányoztam az elmúlt EOSZ fiatal felnőtteknek szóló esti beszélgetésen elhangzott beszédet. Az esemény február 6-án, vasárnap történt a BYU-n található Marriott Központban. A beszélő Russell M. Nelson elder volt, a Tizenkét Apostol Kvórumából. Beszéde számomra egyszerre volt tanulságos és szívbemarkoló.

Emlékezzetek vissza, Nelson elder arra kért titeket, hogy „gondoljatok magatokra, nem a mostani énetekre, hanem amivé mondjuk 50 év múlva válhattok”. Feltette a kérdést: „Mik akartok *lenni* mához 50 év múlva?” Ezután elmondta nagyszerű üzenetét a hitről és a családkról. Mesélt saját és drága társa, Dantzel, életéről. Elmesélte milyen hosszú ideig kellett küzdeniük, míg be tudta fejezni a tanulmányait. Beszélt a házasságuk alatt hozott döntéseikről, miszerint Isten országát kell először keresni. Elmondása szerint a hit volt „házasságuk vezérszavára”. Elmesélte, hogy az első, műtéti beavatkozásért járó számlát 12 évvel azután küldte ki, hogy befejezte az orvosi egyetemet. Addigra már öt gyermekük volt. Képzelték mekkora hitet kellett gyakorolniuk és mekkora áldozatot kellett hozniuk, hogy családjukat eltartsák, amíg dr. Nelson befejezte a hosszú ideig tartó orvosi felkészülését.

(Lásd *Hit és családok* [EOSZ esti beszélgetés fiatal felnőttek számára, 2005. feb. 6.], 1–2. o.)

Ha hallottátok Nelson elder nagyszerű üzenetét az áprilisi konferencián, akkor tudjátok, hogy miért volt szívbemarkoló élmény elolvasni a február 6-án elmondott EOSZ beszédét. Ebben a beszédében csodálattal és megérdemelt tisztelettel adózott drága társa előtt, aki hat nappal később hirtelen elhunyt. Ahogy Nelson elder tanított minket, az élet tartogat néhány váratlan meglepetést számunkra, ezért helyénvaló, hogy ne csak azt vizsgáljuk, hogy mik szeretnénk lenni 50 év múlva, hanem úgy éljük minden áldott nap, hogy mindig készen álljunk, ha váratlanul hazaszólítanak bennünket.

„Tegyétek is meg!”

A múlt héten arról beszélgettem a Tizenkét Apostol Kvóruma egyik tagjával, hogy milyen visszajelzéseket kaptunk az áprilisi konferencián elmondott beszédeinkre. A barátomnak valaki azt mondta: „Nagyon élveztem a beszédét.” Kölcsönösen egyetértettünk abban, hogy másfajta megjegyzéseket szeretnénk volna kapni. A barátom így folytatja: „Nem azért mondtam a beszédemet, hogy az *élvezetes* legyen. Mit gondol, mi vagyok én, kabarészínész?” A kvórum egy másik tagja a következőt fűzte hozzá a beszélgetésünkhöz: „Ez emlékeztet a jó prédikátor történetére. Amikor a hitközség egy tagja azt mondta: »Nagyon élveztem a prédikációját ma.« Mire a prédikátor ezt felelte: »Ebben az esetben, azt nem értette meg!«”

Talán emlékeztetek, hogy ezen az áprilisi konferencián a pornográfiáról beszéltem. Senki nem mondta nekem, hogy „élvezte” azt a beszédet – egyetlen egy lélek sem! Sőt, számomra sem volt benne semmi élvezetes.

Azért meséltem el ezeket a beszélgetéseket, hogy megtanítsam azt az alapelvet, miszerint egy általános felhatalmazott nem azért mondja el az üzenetét – melyet a Lélek sugalmazásával írt, hogy elősegítse az Úr munkáját, hogy azt élvezzük. Azért mondja el, hogy inspiráljon, tanítson, állásfoglalásra készítessen vagy megdorgáljon. A beszédet úgy mondják el és azzal a céllal, hogy az Úr Lelke kifejthesse hatását, és a hallgató megtanulja a beszédből és a Lélektől, hogy mit kell *cselekednie*.

Benjámín király értette, és el is magyarázta ezt az alapelvet. A Móziás könyve első néhány fejezetében található nagyszerű beszéde ezekkel a szavakkal kezdődik:

„Testvéreim, ti, akik most ott összegyűltetek, hogy mondanivalómat meghallgassátok, nem azért rendellek ide benneteket, hogy szavaimból tréfát űzzetek, hanem hogy azt jól meghallgassátok; figyeljete jól ide, hogy meghalljátok, tárjátok ki szíveteket, hogy megértsétek ...” (Móziás 2:9)

A próféta király tanításának megfelelően, amikor eljövünk, hogy az Úr szolgáját hallgassuk, ne űzzünk „tréfát” a szavaiból. A mi kötelességünk pedig, hogy tárjuk ki fülünket, hogy halljunk, és szívünket, hogy értsünk! És próbáljuk meg azt megérteni, hogy mit kell *cselekednünk* az üzenet szerint. Biztos vagyok abban, hogy erre gondolt Benjámín király is, mert később így folytatta nagyszerű üzenetét: „És ha mindezt hiszitek, akkor tegyétek is meg.” (Móziás 4:10) Kérlek, emlékezzetek erre az alapelvre, miközben hozzátok szólók ezen a szombat napon.

„Életre szóló nyugodt és kitartó odaadás”

A beszédemnek azt a címet adtam, hogy „Az életre szóló odaadás”. A címet Adlai E. Stevensontól, Illinois állam kormányzójától kölcsönöztem, aki 1952-ben és 1956-ban a Demokrata Párt jelöltje volt az Egyesült Államok elnöki posztjára. Kiváló ember volt, és ő lett volna az elnök, ha nem a nagyon népszerű Dwight D. Eisenhower lett volna a vetélytársa.

Az Amerikai Veteránok Elnökjelölő Pártgyűlésén Stevenson a következő bölcs megállapítást tette a hazafiságról: Azt mondta, hogy „nem rövidéletű, féktelen érzelmi kitörésekre van szükség, hanem egy életre szóló, nyugodt és kitartó odaadásra” (1952. aug. 27-én elmondott beszéd, idézte John Bartlett, *Familiar Quotations*, 13. kiadás [1955], 986. o). Ez tetszik nekem – „nem rövidéletű, féktelen érzelmi kitörésekre van szükség, hanem egy életre szóló, nyugodt és kitartó odaadásra”. A hazafiság e meghatározását fogom mintául használni arra, hogy hogyan kell az evangélium szerint élnünk.

Néhány ember az evangéliumot „rövidéletű, féktelen érzelmi kitörésként” éli meg, melyet hosszantartó tetlenség, illetve rendszertelen vagy ellentmondásos tevékenység követ. Az evangélium szerinti élethez „egy életre szóló, nyugodt és kitartó odaadásra” van szükségünk.

Akkor mit is jelent engedelmeskedni a parancsolatoknak, betartani a szövetségeinket, és „egy életre szóló, nyugodt és kitartó odaadással” szolgálni az Urat? Azt jelenti, hogy 100 százalékgig utolsó napi szentnek lenni, az idő 100

százalékában. Szentírásbeli kifejezésekkel azt jelenti, hogy követnünk kell azt az irányt, amit Benjámín király jelölt ki népe számára: „Legyetek tehát állhatatosak és készek a jóra, hogy Krisztus, a Mindenható Úristen magáénak vallhasson benneteket.” (Móziás 5:15) Azt jelenti, hogy követnünk kell Léhi, tétovázó fiához intézett könyörgését: „Ó, bárcsak hasonló lennél e völgyhöz, hogy szilárd, állhatatos és rendíthetetlen lennél az Úr parancsolatainak megtartásában!” (1 Nefi 2:10)

Az „egy életre szóló odaadás” megköveteli, hogy az ember nyugodt és kitartó legyen, állhatatos és rendíthetetlen. Ragaszkodunk a szövetségeinkhez, és az Úr szolgálóinak vezetéséhez és tanításaihoz, hogy Pál apostol szavaival: „Többé ne legyünk gyermekek, kiket ide s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármilyen szele.” (Efézusbeliek 4:14) Ez a mi normánk és célunk. Ez a kitartó norma megkívánja, hogy kerüljük el a szélsőségeket. Kitartó, 100 százalékgig elkötelezett szolgálóknak kell lennünk, nem pedig féktelen és alkalmi 120 százalékos fanatikusoknak.

Sok évvel ezelőtt egy nagyra becsült tanárom a BYU-n, a fanatikus szót a következőképp határozta meg: „A fanatikus az, aki szem elől tévesztette a célját, de megkésztette az erőfeszítéseit, hogy elérje azt.” Ez a meghatározás egész életemben jó útmutató maradt, és nektek is ajánlom. Odaadásotokat ne fanatikus szélsőségekkel vagy valamilyen más, „szentebb vagyok nálad” hozzáállással bizonyítsátok. Fizetjük a tizedünket, de ne felejtjük el, hogy a tized kitartó 10 százalék, nem pedig 8 százalék, és különösen nem alkalmi vagy féktelenül kitörő 12 százalék!

Ez eszembe juttatja Harold B. Lee elnök aggályait, melyeket akkor osztott meg velem, amikor a BYU elnöke voltam. Nem sokkal a Provo Templom felszentelése előtt elmondta nekem azt az aggodalmát, hogy a templom közelsége miatt néhány BYU hallgató olyan gyakran fog templomba menni, hogy közben majd elhanyagolja a tanulmányait. Arra buzdított, hogy működjek együtt a BYU cövekelnökeivel, hogy értessek meg a hallgatókkal, hogy még az olyan szent és fontos dolgokat is, mint a templomi szolgálat, bölcsen és rendben kell végezni, hogy a hallgatók ne hanyagolják el tanulmányaikat, mert egyetemi éveik alatt arra kell leginkább összpontosítaniuk!

A jó alapelvek túlzásba vitelének veszélyei

Több mint egy évtizeddel ezelőtt mondtam el azt a beszédet, melynek címe: „Erősségeink bukásunkat okozhatják” (*Ensign*, 1994. okt., 11–19. o.) Arról beszéltem,

hogy mi történik akkor, amikor veszünk egy jó alapvető vagy parancsolatot, és mértéktelenül alkalmazzuk. 20 példát soroltam fel. Ezek közül 5-öt felhasználok mostani könyörgésemben, hogy az egy életre szóló, nyugodt és kitartó odaadást gyakoroljuk, ne pedig a Stevenson kormányzó által „rövid életű, féktelen érzelmi kitörésnek” nevezettet.

Az első példám találoan a hazafisággal kapcsolatos. Még a hazaszeretet is árthat a lelkünknek, ha túlzásba vesszük. Van néhány polgár, kinek hazafisága (ahogy ők nevezik) olyan féktelen és mindent felemészítő, hogy mindennél fontosabbnak látszik, a családot és az egyházat is beleértve. Például, hallunk néhány (úgy nevezett) hazafiról, aki tagja vagy támogatója magánhadseregeknek, és magán-gyakorlatokat szervez fegyveres összecsapások esetére. A túlzásba vitt hazafiság lelkileg károsítja őket, mivel eltávolodnak az egyházi közösségtől, és elválasztják magukat a kormányzó hatóságoktól, melyeknek a hittételünk mindannyiunkat alárendel.

A második példám azokkal az emberekkel foglalkozik, akik teljes mértékben elkötelezik magukat egy tan vagy Jézus Krisztus evangéliuma egy adott parancsolata mellett. Ez lehet a családtörténeti munka iránti rendkívüli figyelem, az alkotmányos kormányzásba való szokatlan mértékű belemélyedés, vagy valamely más exkluzív hivatás.

Boyd K. Packer elder az 1971-es októberi konferencián elmondott emlékezetes beszédében az evangélium teljességét egy zongora billentyűihez hasonlította. Arra emlékeztetett minket, hogy az embernek megtetszhet egyetlen billentyű, mint például egy tan, amit szeretnének újra és újra meghallgatni. Ezt a következőkkel magyarázta:

„Néhány egyháztag, akinek több eszének kellene lennie, kiválaszt egy vagy két hobbi billentyűt, és szakadatlanul azt ütögeti a körülöttük élők bosszantására ... Szem elől tévesztik az evangélium teljességét, ... [amit letagadnak] egy kedvenc hang kedvéért. Ez túlzottá és torzzá válik, aposztáziába juttatva őket.” (Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (Salt Lake City: Bookcraft, [1975] 44. o.)

Ezekről az egyénekről azt mondhatjuk, amit az Úr mondott a séker szekta tagjairól, vagyis „ők szeretnék az igazság egy részét megismerni, de nem az egészet”. (T&Sz 49:2) Ezért azt mondom, tartózkodjatok a kedvenc billentyűtől! Ha egyetlen billentyűt ütögettek, kizárjátok vagy eltorzítjátok az evangéliumi billentyűzet teljes összhangját, és eltértek az egy életre szóló, nyugodt és kitartó odaadástól.

A túlzásba vitt jó alapelvek veszélyének példái között, hadd valljam be az én egyik gyengeségemet. Ismeritek a

régi mondást: „Ne te légy az első, aki az újat kipróbálja, de az utolsó sem, aki a régitől megszabadul!” E nemzedék műszaki csodáit, például a számítógépet illetően, szelintem én vagyok az utolsó, aki a régitől megszabadul.

Én még mindig hagyományos írógépet használok. Több mint 50 éven keresztül a leveleket, a jegyzeteket és a beszédeim részeit kézi írógépek sorozatán írtam. Néhány évvel ezelőtt a legutolsó gépem, az én öreg hordozható írógépem, véglegesen tönkrement. Elkezdtem keresni helyette egyet. Nem volt valami könnyű.

A kézi írógépek nemzedékét a villanyírógépek váltották fel. Ezt a nemzedéket egyszerűen kihagytam. Ezt követték az egyre kifinomultabb szövegszerkesztők és számítógépek, amiken az én képzett titkárnőm, Margie McKnight, e beszéd számtalan vázlatát írta. Ma az üzletek számítógépeket árusítanak, ezért nem kellett volna meglepődnöm azon, hogy amikor hordozható kézi írógépet kértem, a fiatal eladó csak üres tekintettel bámult rám. Egy ötletes ember büszkén készített egy villanyírógépet – amely elég kicsi és könnyű volt ahhoz, hogy egyik helyről a másikig lehessen cipelni –, az eladó pedig megkérdezte, hogy ez az-e, amit keresek.

Végül találtam egy kicsi boltot, melynek ősz hajú tulajdonosa tudta, hogy mi az a hordozható kézi írógép. Még volt egy darab a hátsó raktárban, én pedig nagy izgalommal megvásároltam. A tulajdonos egy kicsit tanácstalan volt, hogy mit kezdek majd az írógéppel. Ahhoz túl udvarias volt, hogy rákérdezzem, ezért megpróbálta kitalálni. Amikor átadta nekem az új írógépet, azt mondta: „Nem túl sokat adunk el ezekből. Ön bizonyára sokat kempingezik.” Ez egy igaz történet.

A harmadik példával folytatnám a kitartó odaadás és a rövid életű, féktelen érzelmi kitörés közötti ellentét szemléltetését. Az odaadás egyik biztos jele, ha hajlandóak vagyunk mindenünket feláldozni az Úr munkájáért. Sőt, ez egy szövetség, melyet szent helyeken kötünk. Ezt azonban azokra az áldozatokra kell korlátozni, melyeket az Úr és az ő vezetői kérnek tőlünk, hogy most megtegyünk. Almával együtt azt kell kérdeznünk: „Miért kívánok többet annál, mint hogy elvégezzem azt a munkát, amit rám bízta?” (Alma 29:6) Azokat az embereket, akik szerint nem elegendő fizetni a tizedet és a felajánlásokat, és abban a hivatalban szolgálni, melyre elhívták őket, áldozatkészségük miatt könnyen eltéríthetik olyan szekták, melyek – saját szavaimmal – „féktelen lehetőségeket” ajánlanak nekik.

A negyedik példa a célokkal foglalkozik. Hatalmas erő van abban, ha a céljainkra összpontosítunk.

Mindannyian láttuk már az összpontosítás e jó gyümölcsseit. Mégis a célokra való intenzív összpontosítás miatt az ember megfélemlíkezhet az igazlelkű *szándék* fontosságáról. Amikor ez történik, a dicséretes, tartós odaadás átváltozhat veszélyes, féktelen túlzásokká.

Az ötödik terület, amelyen belül szilárd pályán kell maradnunk, és óvakodnunk kell a túlzásoktól, a pénzügyekkel kapcsolatos. Azt a parancsolatot kaptuk, hogy adjunk a szegényeknek. Túlzásba lehet vinni ezt az alapvető keresztény kötelességet? Igen. Már láttam ilyet. Talán már ti is találkoztatok olyan emberekkel, akik oly mértékben tettek eleget abbéli kötelességüknek, hogy adjanak a szegényeknek, hogy eladták tulajdonaikat vagy elherdálták a családtagjaikra szánt időt, és ezzel elszegényítették saját családjukat.

Egy régi földműves mondás szerint, ne együk meg a vetőmagot. Ez a fajta mértéktelenség megfosztana minket attól, hogy elvessük és betakarítsuk a következő év terményeit, amelyből ellátjuk családunkat és adhatunk a szegényeknek. Benjámin király, aki megparancsolta népének, hogy táplálják az éhezőket, ruházzák a mezteleneket, látogassák a betegeteket és enyhítsék gondjaikat (lásd Móziás 4:26), egyben figyelmeztette is őket, hogy úgy „buzgokod[janak], hogy mindezt okosan és helyesen intézzé[k], mert senkitől sem lehet kívánni, hogy gyorsabban fusson, mint ahogy az ereje engedi” (27. vers; lásd még T&S 10:4).

Az öt példa végén szeretnélek figyelmeztetni benneteket! Az általam felvázolt alapelvet – miszerint tartós odaadásra törekedjünk és kerüljük a féktelen túlzásokat – úgy is lehet értelmezni, hogy legyünk mértékletesek „minden dologban”. Ez nem így van. A Szabadító azt parancsolta nekünk, hogy teljes szívünkkel, lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel szolgáljunk (lásd T&S 4:2), hogy törekedjünk „örökkévaló kincsek megszerzésére” (T&S 68:31), és bátran tegyünk bizonyoságot Jézusról (lásd T&S 76:79). Azt is mondta nekünk, hogy amennyiben langyosak vagyunk, kivet minket a szájából. (Lásd Jelenések 3:16.) A példaimnak az a lényege, hogy legyünk kitartóak és következetesek odaadásunkban, kötelezettségeinkben és erőfeszítéseinkben.

Randevúzás az együtt lógással szemben

Megpróbáltam példákat adni az egy életre szóló, kitartó odaadás fontosságára, és figyelmeztettek benneteket a jó alapelvek túlzásba vitelének veszélyeire. Ha eddig

nem sikerült rávenni benneteket, hogy vizsgáljátok meg saját viselkedéseteket, akkor talán az utolsó témával sikerülni fog.

Két héttel ezelőtt a BYU tanévzáró ünnepségén Earl C. Tingey elder utalt a *Time Magazine* egyik cikkére, amely hozzátok hasonló korú fiatalokról szól. Azt állítja a cikk, hogy a 18 és 25 év közötti korosztály „elhatárolható és független életszakasz lett, egy furcsa, átmeneti soha-soha ország az ifjúkor és a felnőtt kor között, amelyben az emberek halogatnak még néhány évig, [elnapolva] a felnőtt kori kötelességeiket.” (Lev Grossman, „Grow Up? Not So Fast,” *Time*, 2005. jan. 24, 44. o.) A cikk ezeket az átmeneti egyéneket „örökös kamaszoknak”, ... huszonvalahány éves Pán Pétereknek nevezi” (Uo., 42. o.) A végzős BYU hallgatóknak és családjaiknak ismerősebben csengő szavakkal leírva, Tingey elder arról a határozatlanságról beszélt, „amelyet néhány végzős hallgató tanúsít a házasság és a család felelősségének kérdésében” (2005. április. 21-ei tanévzáró alkalmából elmondott beszéd).

A felnőttkori felelősségek, többek között a házasság és a családalapítás, elnapolásának tendenciája kétségtelenül megfigyelhető az UNSZ fiatal felnőttek körében is. Az elmúlt néhány évtizedben a házasulandók átlagos életkora növekedett, az UNSZ házaspárokhoz születő gyermekek száma pedig csökkent. Nelson elder három hónappal ezelőtti esti beszélgetésén elhangzott, *Hit és családok* című üzenete erről szólt, és ez része az én témámnak is, melynek „Az életre szóló odaadás” a címe. Ezért zárásként szeretném néhány aggályomat megosztani az Észak-Amerikában élő utolsó napi szent egyedülálló fiatalok kapcsolataira jellemző szokásokról.

Jól értesült megfigyelők azt jelentik, hogy a randevúzás szinte teljesen eltűnt az egyetemi campusokról, és általában a fiatal felnőttek szokásaiból. A randevút felcserélte az úgynevezett „együtt lógás”. (Lásd Bruce A. Chadwick, „Hanging Out, Hooking Up, and Celestial Marriage”, *Brigham Young University 2002–2003 Speeches* [2003], 1–8 o.) Úgy tűnik, hogy ti tudjátok mi ez, én azonban elmagyarázom azoknak, akik közülünk középkorúak vagy idősebbek, vagy éppen a dologban tájékozatlanok. Az együtt lógás azt jelenti, hogy egy csoport fiatal férfi és fiatal nő közösen valamilyen csoporttevékenységen vesznek részt. Ez merőben más, mint a randevúzás.

Azoknak, akik nem középkorúak vagy idősebbek, talán azt is el kell magyaráznom, hogy mi a randevúzás. Az együtt lógással ellentétben a randevúzás nem csapatjáték.

A randevúzás párokra szakadást jelent, ami által megtapasztaljuk, hogy mit jelent kettesben lenni és ideiglenes elkötelezettséget vállalni, és ami ritka és becses esetben házassághoz vezethet.

Mi sodorta a randevúzást a végső kihalás szélére? Nem tudom biztosan, de ismerek néhány olyan tényezőt, ami elősegítette ezt.

1. Világunk kulturális irányzatai erősen szembeszállnak a családi kapcsolatokkal járó kötelezettségekkel. A válást például törvényesen megkönnyítették, a gyermekvállalás pedig népszerűtlen lett. Az elkötelezettségek elleni nyomás nyilvánvalóan az ördög ellenállását erősíti az Atya gyermekeinek szánt tervével szemben. A terv betartott szövetségekre és kötelezettségekre támaszkodik. Bármilyen távolítsa el minket kötelezettségeinktől, az gyengíti a képességünket, hogy részt vegyünk a tervben. A randevúzás kötelezettséggel jár, még ha csak néhány óráig is. A lógás nem jár együtt kötelezettséggel, legalábbis nem a férfiak számára, ha a nő gondoskodik az ételről és a helyről.
2. A női egyenjogúságért vívott harc is akadályokat gördít a randevúzás elé. Miközben a nőknek egyre több lehetőségük van, néhányan agresszívebbek lettek, ezért néhány férfi vonakodva él hagyományos kezdeményező szerepével – például nem hív senkit randevúzni –, mert attól tart, hogy megbélyegzik a rettegett „férfi sovíniszta” jelzővel.
3. Az együtt lógást dicsőítik az egyedülállókról szóló TV programok is.
4. A „randevúzás” jelentése és jelentősége úgy változott meg, hogy a randevúzás egyszerűen túl sokba kerül. Fiatalabb gyermekeinknél vettem észre ennek az irányzatnak a kezdetét. Valamilyen ok miatt, a középiskolás fiúk úgy érezték, hogy valami komplikált és bizarr dolgot kell tenniük, hogy elhívjanak valakit randevúzni, különösen az évszázados bál alkalmával, a lányok pedig hasonlóan körülményesen akarták elfogadni a hívást. Ráadásul a randevúnak költséges produkciónak kellett lennie. A 70-es években már láttam néhány példát erre a BYU campuson. Emlékszem, hogy láttam egy párt vacsorázni egy forgalmas út közép-ső elválasztó sávjában, a BYU futballstadiontól délre.

Ezek mind megnehezítették a randevúzást. Minél komplikáltabb, minél drágább a randevú, annál kevesebb a randevú. Minél kevesebbek és komplikáltabbak a randevúk, ez úgy tűnik, olyan elvárásokat teremt, hogy

a randevúnak komolynak kell lennie, és állandó elkötelezettséget kell jelentenie. Ez az elvárás még inkább gátolja a randevúzást. Vége azoknak az esetlen és olcsó telefonhívásoknak, melyeket születek, nagyszületek és én használtam. Ez valahogy így hangzott: „Mit csinálsz ma este? Mit szólnál egy filmhez?” Vagy: „Mi lenne, ha sétálnánk egyet a belvárosban?” Az ehhez hasonló olcsó randevúk gyakoriak lehetnek, és mentesek lesznek attól a félelemtől, hogy állandó elkötelezettséget jelentenek.

Az egyszerű és gyakori randevúk lehetővé teszik a férfiak és a nők számára egyaránt, hogy oly módon „nézzenek körül”, amely lehetővé teszi a lehetséges jelöltek alapos kiértékelését. A régimódi randevú csodálatos módja volt annak, hogy az ember az ellenkező nemmel ismerkedjen. Beszélgetésekre ösztönzött. Általa megláthattad, hogyan viselkedsz másokkal, és hogyan viselkednek veled azokban a helyzetekben, amikor csak ketten voltatok. Lehetővé tette, hogy megtanuljátok, hogyan kell egy érettebb kapcsolatot kezdeményezni és fenntartani. Ezek nem történnek meg a lógások alkalmával.

Kedves egyedülálló fivéreim és nővéreim! Kövessétek az egyszerű randevúzási mintát és nem lesz arra szükségetek, hogy az interneten különböző csevegő szobákban vagy párkereső szolgálatoknál keressetek párt – ez két olyan alternatíva, amely nagyon veszélyes lehet, vagy legalábbis szükségtelen vagy eredménytelen!

Van még egy lehetséges tényező, ami hozzájárulhat a randevúzás halálához és az együtt lógás kultúrájának felemelkedéséhez. Az egyház hosszú évek óta azt tanácsolja a fiataloknak, hogy 16 éves koruk előtt ne randevúzzanak. Talán néhány fiatal felnőtt, különösen férfi, túlzásba vitte ezt a bölcs tanácsot, és elhatározta, hogy nem randevúzik 26 vagy talán még 36 éves kora előtt sem.

Férfiak, ha már visszatértetek a missziótokról és még mindig azt a mintát követitek a fiú-lány kapcsolataitokban, melyet még 15 éves korotokban tanácsoltak nektek, akkor eljött az idő, hogy felnőjete. Szedjétek össze a bátorságokat és keressetek magatoknak egy párt! Kezdjétek különböző fiatal nőkkel és változatos randevúkkal, és amikor ez az időszak egy lehetséges kapcsolatot teremt, kezdjétek el udvarolni! Itt az idő a házasságra! Ez az Úr szándéka az Ó fiatal felnőtt fiaival és lányával. A férfiaknak kell kezdeményezni, ti pedig férfiak lássatok munkához! Ha nem tudjátok, hogy mi a randevú, akkor talán ez a meghatározás segíteni fog. A 18 éves unokámtól hallottam. A „randinak” át kell mennie három vizsgán: (1) meg kell tervezni, (2) ki kell fizetni, és (3) kettesben kell lenni.

Fiatal nők, álljatok ellen a sok lógásnak, inkább ösztönözzétek az egyszerű, olcsó és gyakori randevúkat! Ne könnyítsétek meg a fiatal férfiaknak, hogy odajárjanak lógni, ahol ti gondoskodtok az ételről! Ne tartsátok el az ingyenélőket! Az alkalmi csoportos tevékenységek mindenhol vannak, de ha olyan férfit láttok, akinek az ellenkező nemmel fenntartott kapcsolata kimerül az együtt lógásban, akkor szerintem zárjátok be az éléskamrát és reteszeljétek be az ajtót.

Ha ezt megteszitek, tegyetek ki egy táblát is a következő felirattal: „Csak randevú esetén áll nyitva!”, vagy valami hasonlót! Kedves fiatal nők, könnyítsétek meg ezeknek a szégyenlős fiatal férfiaknak, hogy elhívjanak titeket egy egyszerű, olcsó randevúra! A megkönnyítés egy része, ha elkerülitek azt a látszatot, hogy a randevú valami nagyon komoly dolog. Ha rá akarjuk venni a fiatal férfiakat, hogy gyakrabban randevúzzanak, akkor kölcsönösen meg kell értenetek, hogy randevúra járni nem jelent folyamatos elkötelezettséget. Végül, fiatal nők, ha elutasítotok egy randevút, akkor legyetek kedvesek! Máskülönben összetörtök egy amúgy is ideges és szégyenlős felkérőt, és tönkreteszitek, mint lehetséges randizót, és ez árthat más nőtestvéreknek.

Kedves fiatal barátaim, azt tanácsoljuk nektek, hogy az ellenkező nemmel fenntartott kapcsolataitokat tereljétek a randevúzás medrébe, amely lehetőség szerint házasságá érhet, ne pedig a lógás medrébe, amely kizárólag olyan csapatjátékokká érhet, mint például a röplabda. A házasság nem csoportos tevékenység – legalábbis addig nem, amíg meg nem érkeznek szép számmal a gyermekek.

Kedves nőtestvérek, úgy tűnt, hogy nagyon élveztétek azt a részt, amikor az egyedülálló férfiak felelősségére összpontosítottam. Most szeretnék néhány szót szólni az egyedülálló nőkhöz.

Ha egy helyben üldögéltek és úgy várjátok a lehetséges házastársatokat, akkor ne várjátok tovább! Talán ebben az életben nem lesz lehetőségetek megfelelő házasságot kötni, ezért ne vározzatok, hanem mozogjatok! Oktatás, tapasztalatszerzés és tervezés által készüljétek fel az életre – még az egyedülálló életre is. Ne várjátok, hogy a boldogság rátok zuhanjon! Keressétek a szolgálatban és a tanulásban! Teremtsétek meg magatoknak az életet! És bízzatok az Úrban! Az egy életre szóló odaadásotok kövesse Benjámint király tanácsát, miszerint „fohászokdjatok naponta az Úrhoz, és várjátok rendíthetetlen hittel az elkövetkezendőt”. (Móziás 4:11)

„Ők önmagukat igazgatják”

Nos, kedves egyedülálló nőtestvérek, szeretnék egy tapasztalt tanút az emelvényre szólítani! Ő a feleségem, Kristen, aki felnőttként, közel 35 évig volt egyedülálló, mielőtt összeházasodtunk. Megkérem őt, hogy jöjjön ide és tárja fel a szívét nekünk!

Kristen Oaks nőtestvér: Köszönöm, Oaks elder! Az ötvenes éveim közepén mentem férjhez, és úgy érzem, kezdek az idősök szimbólumává válni.

Mielőtt elkezdem, úgy érzem, el kell mondanom nektek, hogy Mennyei Atyátok mennyire szeret benneteket. Oaklandben vagyunk, ahol Robert Bauman misszióelnökkel meglátogattam a látogatóközpontot. Láttam a Krisztus szobrot és meghallgattuk az élő Krisztus üzenetét, amely mélyen megérintette a szívemet. Ez a ti időtök! Használjátok ki, azáltal, hogy Mennyei Atyátoknak ajánljátok!

Nagyon tetszik, amit Packer elnök mondott az engesztelésről. Az engesztelés nem csak az életünk végén történik meg. Ez valami olyasmi, ami életünk minden napján megtörténik. Ezért azt ajánlom az egyedülálló nőtestvéreinknek, hogy használják ki!

Nagyon fájdalmas tud lenni, amikor valaki hosszú ideig egyedülálló, különösen egy családközpontú egyházban. Tudom, milyen érzés. Az 50. születésnapomon a sógorom az újságot olvasta. Egyszer csak azt mondta: „Figyelj, azt írja az újság, hogy 50 évesen több esélyed van arra, hogy terroristák öljenek meg, mint arra, hogy férjhez menj.” Tudtom, hogy nagyon nehéz randevúzni, de nem adtam fel a reményt. Ez nem egy terrorista cselekmény.

Azt is szeretném mondani nektek, hogy legyetek kiegyensúlyozottak. Fiatal nőként tovább kellett mennem. Ledoktoráltam és annyira beleástam magam a hivatásom gyakorlásába, hogy megfeledeztem arról, hogy jó ember legyek. Azt szeretném mondani mindenkinek ebben a teremben, hogy mindig emlékezzetek, hogy az elsődleges elhívásotok az anyaság, illetve apaság! Fejlesszétek az otthonnal kapcsolatos tehetségeket, a szeretet és szolgálat családon belüli képességeit! Egyedülállóként keresnem kellett lehetőséget a szolgálatra, most azonban itt van egy, az asztal másik oldalán. Annyira hálás vagyok érte!

Befejezésként az életünk fájdalmas pillanataira gondolok. Ezek megtörténnek függetlenül attól, hogy házasok vagytok vagy egyedülállóak. Lehet, hogy az egyik gyermeked nagyon beteg, vagy elveszíthetsz valakit,

aki közel áll hozzád, esetleg lehet olyan időszak az életedben, amikor nagyon magányos vagy. Elveszíthetsz egy gyermeket, vagy olyan körülmények között találhatod magad, melyek felett nincs hatalmad, mint például egy hosszú ideig tartó betegség. Arra kérlek benneteket, hogy ajánljátok ezt Mennyei Atyátoknak. Hélamán 3:35-ben azt olvashatjuk, hogy ha szívünket Isten felé fordítjuk, és neki ajánljuk, minden cselekedtünk szentesít majd minket, így mindig boldogok leszünk, nem lesz elvesztegetett időnk.

Ti vagytok a kedvenc csoportom a világon. Azért vagytok annyira kedvesek számomra, mert tudom, milyen a ti cipőtökben járni. Nagyon, nagyon sokáig jártam benne.

Szeretném, ha tudnátok, hogy ez az élő Isten egyháza, az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza. Ez az Ő egyháza. Nagyon hálás vagyok, hogy van egy élő prófétánk, Gordon B. Hinckley elnök. És, legfőképpen, tudom, hogy van egy Mennyei Atyánk, aki szeret engem, hiszen Ő volt a legjobb barátom, amikor senki nem volt, aki szeressen. Mindezt mondom Jézus Krisztus nevében, ámen.

Dallin H. Oaks elder: Köszönöm, Kristen! Nos, kedves fivéreim és nővéreim, ha aggódtok amiatt, amit ma mondtam, akkor kérlek, figyelmesen hallgassátok azt, amit most mondok! Talán egy fiatal férfi vagy, aki nyomasztónak érzi azt, amit a házassághoz vezető randevűzés mintájáról mondtam, vagy egy fiatal nő, akit az a tanácsunk bánt, hogy álljon neki élni az életét.

Ha úgy érzitek, hogy különleges eset vagytok, ezért nem vonatkozik rátok a tanács, amit adtam, kérlek, ne íratok nekem levelet! Miért kérem ezt tőletek? Megtapasztaltam már, hogy amikor ehhez hasonló egyenes tanácsokat adtam, nagyon sok levelet kaptam olyan tagoktól, akik kivételnek érezték magukat, és megerősítést szerettek volna kapni tőlem, hogy különleges körülményeik miatt, az általam elmondottak nem vonatkoznak rájuk.

Egy olyan emberrel kapcsolatos élményem segítségével fogom elmagyarázni, hogy miért nem tudok az ehhez hasonló levelekre megnyugtatót adni, akinek gondjai voltak egy általános szabállyal. Egy beszédemben a „ne ölj” parancsolatra hivatkoztam. (2 Mózes 20:13) Utána odajött hozzám egy ember könnybe lábadt szemmel és azt mondta, hogy az általam elmondottak alapján, teljesen reménytelen a helyzete. „Ezt, hogy érti?” – kérdeztem tőle.

Elmondta, hogy géppuskás lövész volt a koreai háborúban. Egy támadás során géppuskájával tucatjával kaszálta le az ellenség gyalogságát. Az elhulló testek akkora

halomban feküdtek a puskája előtt, hogy embereivel együtt el kellett raknia őket az útból, hogy újra tüzet tudjon nyitni. Legalább száz embert ölt meg – mondta –, ezért most biztosan pokolra kerül, mert én azt mondtam, hogy az Úr azt parancsolta, hogy „ne ölj”.

Ugyanazt a magyarázatot adtam annak az embernek, amit most nektek is adni fogok, ha úgy érzitek, hogy rátok nem vonatkozik, amit mondtam. Általános felhatalmazottként, az a felelősségem, hogy általános alapelveket prédikáljak. Amikor ezt teszem, nem próbálom meg meghatározni az összes kivételt. Néhány szabály alól van kivétel. Mi, például, hiszünk abban, hogy a parancsolatot nem szegjük meg akkor, ha fegyveres harcban, törvényes utasításra történt az emberölés. Arra kérlek benneteket azonban, hogy ne kérjétek ki a véleményemet a ti kivételes helyzetetekben! Én csupán az általános szabályokat tanítom. Ha egy kivétel vonatkozik rátok, az a ti felelősségetek. Azt egyénileg kell köztetek és az Úr között megoldanotok!

Joseph Smith próféta ugyanezt a gondolatot más szavakkal tanította. Amikor megkérdezték, hogyan képes igazgatni a szentek ennyire sokféle emberből álló csoportját, azt mondta: „Helyes alapelveket tanítok nekik, ők pedig önmagukat igazgatják.” (John Taylor, „The Organization of the Church,” *Millennial Star*, 1851. nov. 15., 339. o.) Ahogy már mondtam, én egyszerűen helyes alapelveket tanítok és meghívlak mindannyiőtöket, hogy önmagotokat kormányozva cselekedjétek eme alapelvek szerint.

Fivéreim és nővéreim, nagyon felemelő volt veletek lenni ma. Azért imádkozom, hogy a ma este elhangzott dolgokat ültessétek a szívetekbe és értsétek meg azokat a Szentlélek ereje által ugyanazzal a szándékkal, amellyel elmondtam azokat, vagyis, hogy megáldja az életeteket, megvigasztalja a szomorkodókat és megzavarja a kényelmességet.

Ez Jézus Krisztus egyháza. Ő szenvedett és azért halt meg a Gecsemáné és a Kálvária borzasztó kínjai között, hogy biztosítsa számunkra a halandóságot és az örök élet lehetőségét. Azért fohászok, hogy az Úr áldjon meg mindannyiunkat, miközben arra törekszünk, hogy betartsuk az Úr parancsolatait, hogy magasabbra emeljük tekintetünket, hogy annak tükrében hozzuk meg napi döntéseinket, amit én egy életre szóló, kitartó és nyugodt odaadásnak neveztem. Ez Jézus Krisztus egyháza, mely ezekben az utolsó napokban lett visszaállítva a papság erejével és evangéliumának teljességével. Erről tesztek tanúságot, miközben az Úr áldásait kérem rátok, az én nemes, egyedülálló felnőtteimre, Jézus Krisztus nevében, ámen.